

Sygn. akt VI Ka 16/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz (spr.)

Sędziowie: SSO Ludmiła Tułaczko

SSO Marek Wojnar

Protokolant: protokolant sądowy - stażysta Robert Wójcik

przy udziale prokuratora Jacka Gałązki

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r.

sprawy M. W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W.

z dnia 4 listopada 2013 r. sygn. akt IV K 647/13

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 67§3kk orzeka wobec M. W. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku; na podstawie art. 63§2kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 26 maja 2013 r. do dnia 4 listopada 2013 r.; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od M. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

VI Ka 16/14

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że w dniu 26 maja 2013 roku w W., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, określone w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2005 r., nr 08, poz. 908 z późn. zm.) w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie badania przeprowadzone analizatorem wydechu wykazały: I wynik 0,38 mg/l, II wynik 0,35 mg/l, III wynik 0,38 mg/l, IV wynik 0,27 mg/l, V wynik 0,29 mg/l, VI wynik 0,28 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód marki S. (...), o numerze rejestracyjnym (...), tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W. wyrokiem z dnia 4 listopada 2013 roku, IV K 647/13 orzekł:

I. ustalając, iż oskarżony M. W. dopuścił się tego, że w dniu 26 maja 2013 roku w W. na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości w ilości 0,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował w ruchu lądowym samochodem marki S. (...) o nr rej. (...), czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 178a § 1 k.k. i ustalił, że wina oskarżonego i

społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowania przeciwko M. W. na okres próby wynoszący rok;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 49 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 1.000 złotych;

III. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w wysokości 190 zł w tym opłatę w wysokości 100 złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego M. W. i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a wyrażający się w mylnym uznaniu, że zgromadzony materiał dowodowy, wskazuje, że wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego M. W. nie jest znaczna, co z kolei skutkowało błędnym przyjęciem spełnienia wszystkich przesłanek ujętych w art. 66 § 1 k.k. i w konsekwencji warunkowym umorzeniem prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego oraz przyjęciem braku podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych w zakresie przywołanych ustaleń, stanowiących kanwę przyjętych rozstrzygnięć prawnych w sprawie. Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zawarta przez prokuratora w apelacji argumentacja jedynie w części zasługuje na akceptację. W pierwszej kolejności podkreślić należy prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie przez sąd rejonowy. Kwestia zawinienia oskarżonego jest dla organów wymiaru sprawiedliwości bezsporna. Dokonując oceny materiału dowodowego sąd I instancji doszedł do wniosku o istnieniu podstaw do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego. Słuszność tego poglądu jest kwestionowana przez autora apelacji, który na poparcie swojej tezy scharakteryzował wpływ alkoholu na zdolności psychomotoryczne kierowcy. Prześledzenie wywodów w tym przedmiocie przy uwzględnieniu zasady wartościowania poszczególnych okoliczności w oparciu o konkretną sprawę, prowadzi do odmiennego stanowiska niż zajęte przez prokuratora. Faktem, nie budzącym wątpliwości jest, iż oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości. Zdarzenie to miało miejsce w środku nocy przy niewielkim natężeniu ruchu drogowego, co więcej stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu nie wykroczało zaledwie ponad wartość graniczną przewidzianą przepisami prawa karnego. Zasygnalizować należy, iż sposób poruszania się pojazdu prowadzonego przez oskarżonego nie wzbudził podejrzeń po stronie funkcjonariuszy Policji, powodem zatrzymania oskarżonego była rutynowa kontrola. W tym stanie rzeczy, wina oskarżonego w konkretnej sytuacji nie budzi wątpliwości, zwłaszcza, iż on sam przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Spełniona tym samym jest pierwsza z podstawowych przesłanek do warunkowego umorzenia postępowania. W kontekście powyższych wywodów stwierdzić jednocześnie należy, iż społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna. Nie deprecjonując istoty naruszonego dobra odnotować należy, iż nie doszło do wyrządzenia żadnej szkody. W obliczu zaś okoliczności towarzyszących zdarzeniu nie sposób mówić o groźbie szkody, która sugerowałaby odmienny pogląd niż ten sądu rejonowego. Biorąc pod uwagę stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego, a zatem niewielką ilość spożycia napoju alkoholowego, zdaniem sądu odwoławczego postępowanie oskarżonego nie miało cech zamiaru bezpośredniego. Analiza pozostałych elementów wymienionych w treści art. 115 § 2 k.k. pozwala sformułować wniosek o spełnieniu kolejnej już przesłanki warunkującej dopuszczalność zastosowania instytucji z art. 66 § 1 k.k. W treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku sąd rejonowy odniósł się także do postawy sprawcy, zwracając uwagę, iż nie negował on swojej winy, a co więcej dobrowolnie przeznaczył sumę 250 zł na rzecz Fundacji dla Osób Poszkodowanych w Wypadkach Samochodowych, co utwierdza w przekonaniu o realności skruchy oskarżonego. Jak wynika z akt sprawy, oskarżony jest osobą niekaraną, posiada dobrą opinię w najbliższym środowisku, zaś tryb jego życia można określić mianem ustabilizowanego.

Pozostając w sferze warunków przewidzianych przez ustawodawcę do warunkowego umorzenia postępowania wspomnieć należy, iż czyn którego popełnienie zarzucone zostało oskarżonemu kryminalizowany jest art. 178a § 1 k.k., w którym przewidziano sankcję w górnej granicy 2 lat pozbawienia wolności.

Uzasadnionym jest także przypuszczenie o pozytywnej prognozie kryminologicznej wobec M. W., co znajduje potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Składa się na nią łączna ocena postawy sprawcy, jego właściwości, dotychczasowego sposobu życia jak i zachowania po naruszeniu normy prawnej. Z instytucją warunkowego umorzenia postępowania nieodłącznie związany jest obowiązek określenia okresu próby, w którym to czasie oskarżony pozostaje pod kontrolą organów wymiaru sprawiedliwości. Sąd rejonowy doszedł do przekonania, iż okres jednego roku będzie wystarczającym dla weryfikacji trafności pozytywnej prognozy kryminologicznej przyjętej wobec oskarżonego. Zważywszy, iż zgodnie z treścią przepisu okres ten nie może być krótszy od roku ani też dłuższy od dwóch lat brak jest zastrzeżeń w tym zakresie po stronie sądu odwoławczego. Godzi się w tym miejscu zaznaczyć, iż bieg tego okresu próby rozpoczyna się od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Kierując się treścią art. 67 § 3 k.k. sąd I instancji doszedł do przekonania o zasadności orzeczenia wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na cel społeczny w kwocie 1000 zł, po uprzedniej analizie jego sytuacji majątkowej. W pełni na akceptację zasługuje przedmiotowe rozstrzygnięcie, albowiem orzeczona suma ma istotną wartość ekonomiczną dla oskarżonego, co też pozwala sądzić, iż przyczyni się do przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości.

Na aprobatę zasługiwał jednak pogląd skarżącego o konieczności orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów. Przedstawiona w tym przedmiocie przez prokuratora argumentacja prowadziła do modyfikacji zaskarżonego wyroku. Mając na uwadze konieczność przeprowadzenia procesu wychowawczego sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób, że na podstawie art. 67 § 3 k.k. – przewidującego fakultatywny charakter orzeczenia tego zakazu – orzekł wobec M. W. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, przy czym na poczet tego zakazu zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy w okresie od dnia 26 maja 2013 roku do dnia 4 listopada 2013 roku. Zgodnie bowiem z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2005 roku, IV KK 319/05 „na poczet zakazu prowadzenia pojazdów zaliczeniu podlega okres faktycznego zatrzymania dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu”. Podstawą decyzji o orzeczeniu wspomnianego zakazu jest przyjęty w orzecznictwie i doktrynie pogląd o potrzebie choćby czasowej eliminacji kierowcy, który naruszył normę z art. 178a § 1 k.k., z uczestnictwa w ruchu drogowym. Ma to na celu ukształtowanie zarówno w świadomości sprawcy jak i społeczeństwa, iż takie zachowanie jest nieopłacalne i związane jest w konsekwencjami, które mogą mieć znaczący wpływ na codzienne funkcjonowanie, jak też utrwalenie prawidłowej postawy sprawcy.

Zacytować dodatkowo należy wypowiedź Sądu Najwyższego z postanowienia z dnia 20 czerwca 2013 r. I KZP 4/13 – „źródłem obowiązku zwrotu dokumentu uprawniającego do kierowania pojazdami jest wyrok sądu wraz ze stanowiącym jego integralną część rozstrzygnięciem nakładającym na skazanego taki obowiązek.” W tej sytuacji, oskarżony zobowiązany jest do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych celem rozpoczęcia biegu okresu orzeczonego mu zakazu.

Reasumując, pomijając już kwestię orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec oskarżonego, w kontroli instancyjnej nie dostrzeżono okoliczności uzasadniających aprobatę zarzutu organu prokuratorskiego, a tym samym w pozostałej części utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Sąd odwoławczy uznał, iż zasadnym jest zasądzenie od M. W. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 100 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.